

AVUI PARLO JO

Sóc un virus. Els humans, que tenen per costum posar nom a tot, han decidit dir-me “covid 19”.

Vaig arribar a la Terra a finals de l’any passat. Sé que no tinc gaire bona fama entre els humans. De fet sé que els estic perjudicant bastant, i fins i tot la meva presència està causant víctimes mortals entre la seva població. En la meva defensa diré que no era aquesta la meva intenció, però malauradament els necessito per reproduir-me i els estic utilitzant.

El meu únic objectiu és arribar a tot arreu, poder conèixer i gaudir, com poden ells, tots els racons meravellosos que hi ha en aquest planeta.

Vaig néixer a un barri concret d’una ciutat xinesa. Inicialment no em va costar gaire anar conquerint territori. En pocs mesos havia arribat a tots els països del món sense massa problema. Els humans són molt lents a l’hora de prendre decisions, i quan van decidir confinar a la població i obligar-la a utilitzar mascareta jo ja havia arribat gairebé a tot arreu.

Conquerir les grans ciutats, doncs, em va resultar molt fàcil. Allà la població conviu en poc espai. Però no eren aquests els espais on més m’interessava arribar, sinó als petits poblets, més aïllats, que tenen un encant especial que pocs privilegiats poden conèixer. I un d’aquests poblets, concretament un petit poble costaner català anomenat Tossa de Mar, és dels que més se m’ha resistit.

En el que els humans anomenen “primera onada” (del març al maig) poca cosa vaig poder fer. Els habitants de Tossa van obeir instruccions i es van confinar. A més van deixar de visitar-los els habitants d’altres llocs com Barcelona, que abans ho feien molt sovint. Per això només vaig poder treure el cap per allà en comptades ocasions, aprofitant sempre el descuit d’algun humà, però em van fer fora ràpidament.

Després, durant l’estiu, vaig tenir alguna oportunitat més gràcies als visitants que van arribar d’altres llocs. Però ràpidament es van adonar de la meva presència i em van tornar a fer fora.

La veritat és que aquest és un dels pobles que més m’ha costat conquerir. No ha estat fins al final del que els humans anomenen “segona onada” que m’he pogut introduir còmodament al poble. Ara, a finals de desembre, crec que finalment m’hi he pogut instal·lar. I puc dir que tot aquest esforç ha valgut la pena; es tracta d’un poblet preciós, ple de raconets meravellosos. Els seus carrers medievals, els seus boscos, les seves platges, tenen un encant especial.

Si em deixen m’hi quedaré. Voldria conviure amb els seus habitants de manera pacífica, però això no és possible. Jo ho intento i la veritat és que moltes vegades no els molesto en absolut, ni tan sols noten la meva presència. Però algun cop els faig mal, molt de mal. M’agradaria poder reproduir-me al cos dels humans sense causar dany, o millor encara, poder reproduir-me fora d’ells. Però, és clar, llavors jo no seria un virus.

Si els tossencs són tan sociables i festius com he sentit em serà fàcil viure aquí. Això és el que jo voldria. Però no vull fer-me il·lusions. Potser deixen de relacionar-se i em tornen a fer fora. O potser els ajuda un tal Sant Sebastià que segons he sentit ja els va lliurar fa molts anys del bacteri de la pesta. Els habitants li van estar tan agraïts que des de llavors compleixen cada any la

promesa de pelegrinatge a Santa Coloma de Farners que van fer. O potser acaba sent cert el rumor de que ja han trobat una vacuna eficaç contra mi. Si és així, intentaré gaudir al màxim del temps que em queda en aquest paradís, Tossa de Mar.